

eTabita

2/2016

■ OBSAH

■ Prázdninová soutěž pro každého

[4](#) Vytvoř drabble!

■ Dobré čtení

[3](#) Úvodník

[3](#) Přemýšlím, jak...

[5](#) Návštěva u zámeckého pána

[7](#) Dámy v nesnázích - Všechny ženy Lotovy

[11](#) Boží nekončící láska- God's endless love

[26](#) Tvořivá (báseň)

■ Můj příběh

[9](#) James Bennett – rozhovor s mužem,
který se z lidské pochybnosti stal pochodní naděje, I. díl

■ Ty a svět okolo

[12](#) Za kým půjdu?

■ Tabita dětem

[15](#) O loutkách a lidech - pohádka

■ Jak na to

[18](#) Bezpečnost v autě by měla být vždy na prvním místě

[17](#) Zvířecí mazlíčci u nás doma II

[23](#) Tři letní výrobky pro radost

[20](#) Dnes nejen pro zahrádkáře aneb Jak se zbavit škůdců

■ Receptárium

[21](#) Rebarbora

■ Cestománie

[24](#) Karel IV. z písku

[24](#) Kudy na Sněžku - oprava

■ Tabita představuje

[13](#) Kam v létě za hudbou?

■ Kultura

[14](#) Dougal Robertson - Přežili jsme v Pacifiku

[4](#) Výtvar zkušeného „drabblera“

Pokud chcete přispět na vydávání časopisu Tabita, pošlete svůj dar na uvedený účet.

Jakákoliv částka je nám pomocí.

Děkujeme.

Číslo účtu: 2900233343/2010

Vydává: Tabita ČR o. s., kolektivní člen KMS
Redakční rada: Luba Šťastná, Alena Šelongovalá,
Milena Krumphanzlová, Věra Dvořáková,
Olina Koláčková, Lucie Zavřelová,
Michaela Šťastná
Grafická úprava: Alexandra Šillerová
Jazyková korektura: Věra Dvořáková,
Milena Krumphanzlová
Expedice: Michaela Šťastná
Použité fotografie jsou ze soukromých sbírek,
www.freeimages.com, www.pixabay.com, internet

Adresa: Havlíčkovo nám. 548, 284 01 Kutná Hora
email: etabita@etabita.cz
IČO: 22756787

Za obsah odpovídá autor článku.
Pokud chcete dostávat Tabitu zdarma, přihlaste se k odběru na stránkách www.etabita.cz

Pište nám na etabita@etabita.cz

Facebook eTabitu najdete i na [facebooku](https://www.facebook.com/etabita)

*Hospodin šel před nimi, ...a tak mohli jít ve dne i v noci.
(Exodus 13:21)*

Každá věc na světě má svůj čas...

Luba Šťastná

Čas malých dětí, čas dospívání, čas rodičovství, čas prázdného hnízda, čas stárnutí...

Když jsem svého času odpovídala na otázky v Tabitě, jednu jsem vynechala. Byla to otázka, jak se vyrovnávám s odchodem dospělých dětí z domova. Tenkrát jsem tu otázku škrtnula, protože jsem neznala odpověď. Jediné, co mě napadalo, bylo: „těžko“.

Každý úsek v našem životě je něčím těžký. Jako malí se musíme stále něco učit, v dospívání se to v nás vše pere a my se snažíme najít svou cestu, rodičovství je čas úzkosti, vytrvalosti a péče. Pak přijde doba, kdy se musíme naučit uznat, že naše děti jsou dospělí lidé, a začít se podle toho chovat. Čas stárnutí nás učí mlčet a zvykat si na omezení, která jsme

dřív neznali. Každý čas je něčím těžký.

Každý úsek v našem životě je něčím krásný. Jako malí užíváme čas her a mámina klína, v dospívání nás potká první láska, rodičovství je úžasný čas radosti z našich dětí, prázdné hnízdo nám dá čas na to, na co dříve čas nebyl, stárnutí přinese vnoučata, nadhled a zklidnění. Každý čas je něčím krásný.

Co považuji za nejhorší čas? Ten, který jsme nepřijali. Kdy jsme si řekli, už aby tento úsek života byl za mnou. Čas, kdy jsme si nedali práci hledat, co je na něm pěkné, a neuvědomili si, že každý čas je od Hospodina.

Času se dotýká mnoho článků v tomto čísle Tabity. Přeji pěkný čas na čtení.

Přemýšlím jak

Michaela Šťastná

Přemýšlím, jak to řešit dál. Moje ani ne dvoutletá dcera se vzteká, řve, nejdřív něco chce, vzápětí už ne, uteče ode mě na druhou stranu pokoje, a když jí znovu zopakuji, že prostě ne, otočí se a běží s nataženými rukama a volá „ke mně“! Vezmu ji do náruče, její malé tělíčko se otrásá ve vzlycích. Snažím se jí věc vysvětlit a říct jí, že je tohle přeci úplně zbytečné. Poslouchá, zdá se, že mi rozumí, přikyvuje, vzlykne „aňo“, trochu se uklidní. Ale pak znovu zopakuji, jak budeme situaci řešit, a vše se rozjede nanovo. To se během hodiny opakuje s různou intenzitou několikrát. Nakonec dlouho vzlyká u mě v náručí, pak uslyší zvenku štěkot psa, který ji vytrhne z kolotoče vzdoru a odevzdání, a začneme se konečně normálně v klidu bavit.

Ježíš nás nabádá, abychom byli jako děti. Za sebe můžu říct, že často jsem jako moje dcera. Ale moje „hodina“ bývá různě dlouhá. A možná v některých věcech ještě neskončila. Pořád se dokola vztekám, utíkám a rezignovaně a s vděkem se vracím, abych si to vzápětí rozmyslela a utekla znovu.

Přeji nám všem, aby naše „hodiny“ netrvaly hodiny nebo dny, ale abychom ve svých situacích slyšeli onen štěkot, který nás probere a umožní nám posunout se dál.

PRÁZDNINOVÁ SOUTĚŽ PRO KAŽDÉHO!

Dřímá ve Vás dosud skrytý literární talent?

Ted' je čas ho probudit!

Zúčastněte se naší prázdninové literární soutěže.

Odměnou vám bude nejenom pocit opravdového spisovatele či básníka, ale pro vítěze je připravena i literární odměna.

A jak na to?

Jednoduše – vytvořte svoje první drabble. Je to literární útvar, který se z anglosaského prostředí dostal i k nám.

Jde o básnický či prozaický text přesně na sto slov s použitím předem daných pěti slov. Tato slova si můžete předem vybrat, případně vygenerovat. My jsme si vzali na pomoc webovou stránku <http://www.piste-povidky.cz/sekce/drabble-koutek>, která oněch pět slov vybrala za nás.

Jsou to tato slova: jeden, spiknout se, antikvariát, dialog, pochoutka

Poznámka: Slova se mohou skloňovat a časovat. Nesmí se však měnit slovní druh ani číslo.

Pro inspiraci předkládáme zdařilý výtvar jednoho zkušeného „drabblera“.

Slova: pianissimo, tryskem, milosrdně, tlačítko, vějíř

Dávno už nemám chuť
pádit tryskem životem
ale raději se jen
tak piánko
pianissimo procházím ulicí

kde za letních
podvečerů okna dokořán
dýchají své příběhy
křik malých
dětí podává milosrdně
hlášení o životě
tady jsem

kde cinkot sklenic a nádobí
oznamuje blahobyt majitele
a slova hádky
jak dávka z kulometu
dělají do srdce
těžce hojitelnou ránu

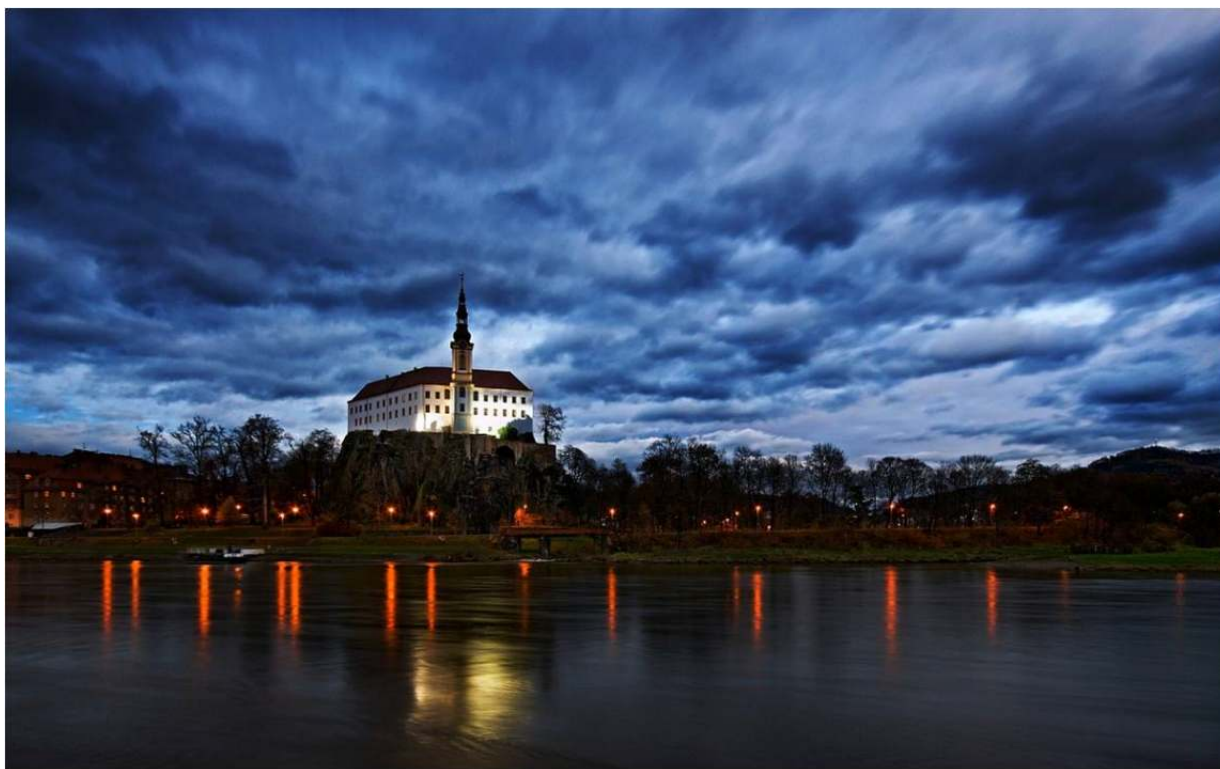
kde jsou naskládané
nádoby co neudrží něhu
a polehávají
srdce zarostlá tukem
co sotva zmáčkne
tlačítko televize

kde se malá
holčička dojíká nad
vějířem po babičce
aby vzápětí
zmasakrovala
v nejnovější hře
útočící nepřátele

kde přes to všechno
zdi sálají touhou
lásku brát
ale i dávat.

Pavel Rosecký

Návštěva u zámeckého pána

Alexander Štěpánovský

Vysoko na skále nad řekou Labe tyčí se v Děčíně zámek, jehož historie sahá až do 10. století. Původní dřevěné hradiště, vybudované jako opěrný bod českého knížete, bylo ve 13. století přebudováno na pevný kamenný královský hrad, který v roce 1305 přešel do rukou Vartenberků. Od těch dob v řece pod skalou protékalo mnoho vody a sídlo si předávali různí majitelé, až se zde v minulém století vystřídala armáda československá, německá, znovu československá a po roce 1968 provedla důkladnou devastaci armáda sovětská.

Dnes bychom však našli bývalé feudální sídlo krásně opravené a jizvy z minulosti byly zahlazeny citlivými rukama restaurátorů.

Ale vraťme se v čase o šedesát let nazpět...

Tehdy v Děčíně vyrůstalo malé děvčátko. Jednoho dne si vzalo do hlavy vypravit se na zámek s tím, že navštíví toho nejdůležitějšího člověka, který tam vše řídí a jehož všichni musí poslouchat.

A tak se v zámecké bráně odehrál přibližně tento rozhovor:

„Stát! Kam jdeš, holčičko?“ zeptal se naoko přísně voják, hlídající se samopalem vchod do kasáren.

„Chtěla bych navštívit velitele zámku“, odpovídá srdnatě nezvaná návštěvnice.

„Ale dovnitř nemůže každý, víš? A k samotnému veliteli už vůbec ne“, pousmál se nad naivitou malé slečny strážný. „Víš, to je moc důležitý pán a také má spoustu práce“.

„Já vím... ale... to je můj tatínek!“ vyhrkl zdánlivý vetřelec s posledními zbytky odvahy.

Salutující voják otevře bránu, provede holčičku labyrintem chodeb a zaklepe

uctivě na dveře: „Soudruhu majore, máte tu návštěvu...“

A tak major Kotvald, můj dědeček, ten den prožil hezkou chvíli v pracovní době se svou odvážnou a neodbytnou dcerkou (mojí maminkou, mimochodem).

Asi tušíte, milí čtenáři, kam tím mířím, že?

Všemohoucí Bůh, Stvořitel vesmíru, se nestydí nazývat se naším Otcem. V Bibli o nás mluví jako o svých milovaných dětech. V určitém smyslu jsme všichni lidé bez rozdílu Božími dětmi. Vždyť nás Bůh stvořil, abychom nesli jeho obraz. Ten je v nás však velmi poškozen tím, co se nazývá hříchem.

Kvůli našim hříchům jsme se stali ztracenými dětmi.

Bůh však ve své velké lásce poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby nás k Otci přivedl zpět. Ukázal nám, jaký je, zachránil nás, vykoupil svou smrtí na kříži a obnovuje v nás Boží obraz.

V Bibli se píše: „Těm pak, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“ (Jan 1,12)

Přijmout jej znamená osobní víru v Ježíše Krista, víru v jeho smrt na kříži a vzkříšení. A také vědomé pozvání jej do našich srdcí.

Ale také to znamená postoj, na který upozorňuje ve svém životopise římský císař a český král Karel IV.: „Chcete-li se tedy stát syny Božími, zachovávejte přikázání svého Otce...“ (Vita Caroli, kapitola II.).

Takoví lidé mají svobodný přístup k nebeskému Otci. K Bohu, který má vždy čas naslouchat nám, hovořit k nám či být jen tak s námi.

Všechny ženy Lotovy, *aneb* když budoucnost zůstane za námi

Petr Plaňanský

Jaké to je, když se staneme svědky zániku, absolutního zmaru?

Co to s námi udělá?

Jak nás to ovlivní?

Jak to změní náš pohled na život?

To jsou otázky, které se do mysli vkrádají při pročítání příběhu Abrahamova synovce Lota. Otázky, na něž bychom nechtěli prožít odpovědi na vlastní kůži, protože z nich běhá mráz po zádech.

Přemýšlíme o dámách v nesnázích přesto, že hlavní role v příběhu zkázy ohněm hrají tentokrát muži. Přesto všechno jsou s Lotovým životem spojeny hlavně ženy. Ostatně už od samého počátku lidstva jsou životy mužů a žen nerozlučně spjaty podobně, jako je dávno zapomenutá minulost spjata s teprve rodící se budoucností.

Lotův život se nese ve znamení dobrodružného cestování se strýcem. Jde o putování za Božím hlasem, do nové země, k zítřku, který není nalinkován tradicí rodiny a zvyklostmi rodiště. Je možné, že než se ti dva muži rozešli, přemýšlel Abraham o Lotovi jako o svém dědici. Ale jak už to v životě bývá: *Člověk míní, Hospodin mění.*

Lot se s rodinou, díky velkorysé nabídce svého strýce, rozhodne usadit v krajině bohaté, úrodné, oku lahodící. Sestupuje do krajiny sodomské, jejíž náklonnosti si hledí i vzdálení králové. Jde o krajinu, kde se snoubí úspěch a prosperita. Ty jsou považovány za vysoce ceněnou hodnotu, dokonce větší než čest, úcta, pokora, morálka a život.

Teprve časem se ukáže, že v případě Lota nešlo o tu nejlepší možnou volbu. Až mnohem později a jinde čteme, že se Abrahamův synovec pro chování obyvatel hostitelského města trápil. Možná chtěl být na tom špatném místě dobrým svědkem. Ale protože i po létech byl v pohrdání u svých sousedů, usuzujeme, že měl spíš včas odejít. Což se nebál vlivu prostředí na rodinu a na postoje svých dcer?

Nakonec je Lot s rodinou zachráněn ze soucitu a nejspíš díky svému strýci Abrahamovi, který pohotově smlouvá

s Bohem o spravedlivé duše polapené v nespravedlivém světě. Ve spěchu je Lot s manželkou a dcerami vyveden z města, aby vzápětí na celou krajinu padl oheň soudu:

Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň; od Hospodina z nebe to bylo. Tak podvrátil ta města i celý okrsek a zničil všechny obyvatele měst, i co rostlo na rolích. Lotova žena šla vzadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup. (Genesis 19,24-26)

Věděli, že mají jít, dokonce spěchat z místa a neohlížet se. Přes důtklivé varování se paní Lotová ohlédla. O motivech zaváhání, které ji stálo život, se můžeme pouze dohadovat. Byl to soucit matky, která ztratila své budoucí zete? Byl to strach o sousedy? Byla to lítost nad ztracenými příležitostmi, nad ztrátou domova a majetku? Všechno je možné, ale ten, kdo příběh vypráví, nám uspokojivou odpověď nenabízí.

Můžeme se alespoň ptát, proč nebylo správné se ohlížet nazpět? Nejspíš proto, že minulost je pohřbena – se všemi zvrácenostmi a podivnostmi, které se v té krajině mezi lidmi děly. Nebyl žádný důvod se obracet k nejhorším možným lidským pokleskům. Nebyl důvod přihlížet soudu druhých, protože to nám nepřísluší. My nejsme a nemáme být jejich soudci.

Co však víme s jistotou, je skutečnost, že se neštěstí osobně dotklo Lotovy rodiny. Z bohaté, snad i šťastné rodiny zůstal ovdovělý muž a jeho dvě dcery. Jediní tři, kteří unikli zhoubě, jež zahálila krajinu ohněm a sirnými výpary. Bolest ze ztráty, šok, strach – to vše vede Lota a jeho dcery dál od lidí:

Lot pak vystoupil ze Sóaru a usadil se se svými dvěma dcerami na hoře, protože se bál usadit se v Sóaru. Usadil se s oběma dcerami v jeskyni. Tu řekla prvorozená té mladší: „Náš otec je stařec a není muže v zemi, aby k nám podle obyčeje celé země vešel. Pojď, dáme otci napít vína a budeme s ním ležet. Tak dáme život potomstvu ze svého otce...” (Genesis 19,30-32)

Po jedné záhadě jsme postaveni před

záhadu druhou. Možná ještě větší. Dcery se rozhodnou vzít další osud rodiny do svých rukou – opijí otce a jedna i druhá s ním zplodí syny. Otec ani nic neví...

Je to zvláštní. Soud, který ze zemského povrchu smetl prosperující krajinu kvůli lidské převrácenosti, nepřichází v okamžiku, kdy dochází ke krvesmilstvu. A co jiného je krvesmilstvo než další lidská převrácenost?

Co k takovému rozhodnutí Lotovy dcery žene? Možná vzpomínka na potopu za dnů Noe. Možná strach, že ony, podezřele zachráněné před ohnivým soudem – a pro své okolí stigmatizované mladé ženy, už nikdy nenajdou ochotného ženicha. Alespoň ne v téhle krajině.

Rozdíl mezi skutky sodomských a mladých Lotoven však přeci shledáváme. Zatímco obyvatelé vyvráceného pětíměstí žili jen pro své podivné choutky, Lotovy dcery jednaly z nouze. Jejich motivem nebyla zvrhlá touha, nýbrž strach o budoucnost, která skončila v plamenech Sodomy.

Na příběhu nás však nejvíc mate skutečnost, že ženy spjaté s Lotovým životem zcela postrádají jména!

Je to shovívavost, nebo je to snad trest za jejich poklesky? Přímá odpověď opět chybí... Teprve další staletí, kdy se příběhy Abrahamova příbuzenstva budou odvíjet dál, nám dávají alespoň částečně porozumět. A věci, které nám přišly podivné a nesrozumitelné, dostávají mnohem jasnější kontury.

Pojďme si ten neradostný příběh dopovědět. Z Lotových dcer povstávají Moáb a Ben-amí – praotcové národu Moábců a Amónovců. Národů, které o staletí později trpce znepríjemňovaly život potomkům Abrahama.

A přesto se i uprostřed zmaru rodí nepatrná jiskřička naděje. Z Moába vzejde Rúť, prabába nejmilovanějšího izraelského krále Davida, předka Mesiáše!

Ty bezejmenné ženy spojené s Lotem mi otevírají nový pohled na život každého z nás. Přes všechna selhání, chyby, poklesky i zoufalé činy může mít náš příběh mnohem hlubší smysl, třeba se ukáže až v mnohem vzdálenější budoucnosti. Bude to nejspíš tím, že Boží perspektiva má mnohem širší záběr než ta naše...

https://cs.wikipedia.org/wiki/Sodoma_a_Gomora

James Bennett – rozhovor s mužem, který se z lidské pochodně stal pochodní naděje

Misionáře si nejlépe představíme uprostřed pralesa obklopeného černými domorodci. Nebo pro změnu v severních krajích, zahaleného v kožešinách od hlavy k patě, jak vypráví Eskymákům o Spasiteli z Izraele.

Misionáře si představíme možná jako spořádaného člena církve, který vyrostl v dobře fungující rodině, jež mu žehnala na cestu životem.

James Bennett se do žádné z těchto představ nevejde. Americký misionář žijící v malém českém městě. V jeho laskavé tváři již nenajdete stopy bývalého kriminálního, člověka, jenž vyrostl v podmínkách, které jen těžko můžeme pochopit.

Přinášíme vám rozhovor s člověkem, který se rozhodl, jak sám říká, sloužit té jediné nejúžasnější osobě, která kdy byla, je a bude – Pánu Ježíši.

Začneme ale od začátku, jaké bylo vaše dětství?

Na rané dětství nemám moc vzpomínek. Příbuzní mi řekli, že když mi byly tři roky, tak se mí rodiče rozešli a my děti jsme byly matce odebrány. O dva roky později, když mi bylo pět, si maminka vzala život předávkováním léků. Dnes, když mám sám pětiletou dceru, si umím představit bolest a zármutek, které jsem musel zakusit jako malý chlapec, jenž přišel o maminku. V posledních letech jsem se potýkal s tím, co mi tato zkušenost způsobila. Přál bych si, abych si mohl

aspoň trochu na maminku pamatovat, ale nemám na ni žádné vzpomínky. Musel jsem Boha poprosit, aby mi odpustil jakoukoliv zášť a hořkost, jež jsem vůči ní mohl v sobě mít. Jedině tak jsem mohl najít uzdravení svého srdce v této oblasti života.

Můj otec měl tři děti a já byl prostřední. Mám o dva roky staršího bratra a o dva roky mladší sestru.

Otec se znovu oženil a s mou nevlastní mámou chtěli mít další děti. Nedařilo se jí však otěhotnět, a tak si podali žádost o adopci dítěte z Koreje. Když už proces

adopce běžel, nevlastní maminka otěhotněla a mně přibýly další dvě sestry zhruba ve stejnou dobu. Mé dvě sestry přišly do domova, kde se odehrávaly neustálé boje. Otec hodně pracoval a netrávil doma moc času. Když se ohlédnu zpět, řekl bych, že byl workoholik a alkoholik. Na rozdíl od některých rodičů, kteří svým dětem říkají, ať nekouří trávu, můj otec si ji sám na dvorku pěstoval.

Nevlastní matka používala verbální a fyzické násilí. Vzpomínám, jak jednou, když se rozzlobila, hodila na bratra přes stůl vidličku a ta se mu zapíchla do hrudi.

U nás doma nebyla láska. Až o mnoho let později, když jsem dal svůj život Kristu, jsem poznal, co to znamená být milován.

Vaše dětství ale také poznamenala jedna tragédie. Jak se to stalo?

Jednoho dne, když jsem přišel ze školy, jsem málem přišel o život. Bylo mi kolem dvanácti a s bratrem jsme si venku zahřívali ruce u kanystru s hořícím benzínem.

Otočil jsem se k bratrovi a řekl: „Kdybych tohle na tebe kopnul, tak by tě to zabilo.“ A on odpověděl: „Takhle?“ A kopnul ho na mě. Okamžitě jsem vzplanul, všechen ten hořlavý benzín se mi nasákl do oblečení. Byl jsem lidskou pochodní! Ještě štěstí, že mě napadlo okamžitě padnout na zem a válet se po ní. Poté jsem skočil do ledového potoka, který protékal naší osmdesátiakrovou farmou.

Když jsem z potoka vylezl, bylo na mně spálené téměř všechno oblečení. Ponožky se mi zatavily do nohou a z těla mi visela spálená kůže. Nohy a břicho jsem měl obrovsky nateklé.

Fyzická bolest, kterou jsem onoho dne cítil, byla pravděpodobně stejně intenzivní jako bolest emocionální, kterou jsem pociťoval uvnitř.

Můj bratr mě téměř upálil!

Prognóza takovýchto popálenin bývá fatální. Jak jste to vlastně přežil?

Moje nevlastní matka přišla domů asi o dvacet minut později a rychle mne dopravila do nemocnice v Coeur d'Alene v Idahu. Odtud mě poslali helikoptérou do Lékařského střediska Harbor View v Seattlu ve státě Washington, což je jedno z nejlepších zařízení na popáleniny ve Spojených státech. Strávil jsem tam následující čtyři měsíce, kdy jsem podstoupil více než dvacet operací. Lékaři mě doslova zažíva stáhli z kůže, aby odstranili spálenou kůži. Dozvěděl jsem se, že se mi několikrát zastavilo srdce a že lékaři zvažovali, že mi amputují nohy!

A co bylo potom? Co na to řekli vaši rodiče?

Rodiče se až do dnešního dne nedozvěděli, co se onoho dne přihodilo. Příliš jsme se báli jim to říct.

Vymysleli jsme si příběh o tom, že něco v ohni vybuchlo a tak jsem se popálil.

Prvního dne po návratu z nemocnice mě nevlastní matka zavezla na baseballové hřiště, aby předvedla jizvy mým kamarádům. Předchozí rok jsem tam byl nadhazovačem a pomohl jsem našemu městečku vyhrávat proti větším městům. Tohle bylo jediné místo, kde mě přijímali, kde jsem byl v něčem dobrý, a teď mi nevlastní matka přes mé zoufalé protesty vyhrnula tričko a ukázala všem ty ohavné jizvy. Byla to ta nejpotupnější a nejtrapnější chvíle, jakou jsem v životě až dodnes zažil. V tu chvíli jsem nevlastní matku nenáviděl. Tak moc jsem se styděl za to, jak vypadám. Všem dětem jsem se stal terčem posměchu. Zdálo se, že si ze mě všichni ve škole dělají legraci. Oheň mi zanechal ošklivé jizvy od hrudníku až k chodidlům.

Od té doby jsem i v létě nosil jenom trika s dlouhým rukávem a kalhoty.

Dokázal jste to bratrovi odpustit?

Nikdy jsme nemluvili o tom, co se stalo, až jednoho dne o mnoho let později ke mně můj bratr přišel a řekl mi, že to chce napravit. Řekl jsem mu, aby to nechal být. Později, když jsem se dozvěděl více o Božím odpuštění, jsem si se svým bratrem sedl a řekl mu, že ho mám rád a že jsem mu úplně odpustil. Následujícího dne byl pryč dříve, než jsem se vzbudil, a od té doby jsem se ním už jen jednou letmo potkal.

Později jste začal mít problémy se zákonem. Jak k tomu došlo?

Odešel jsem od táty a začal bydlet u rodiny jednoho staršího kamaráda. Zajímal se o auta, a tak jsme začali krást

auta, motory, převodovky a cokoliv jsme chtěli. Jeho rodiče neměli tušení, co podnikáme, až jednoho dne přijela k domu policie a my jsme byli zatčeni.

Byl jsem propuštěn s podmínkou, předán do pěstounské rodiny a odsouzen k víkendům ve vězení. Poté co mě přistihli kouřit trávu se sestrou z oné pěstounské rodiny, jsem byl umístěn do psychiatrické léčebny, aby byl můj problém diagnostikován.

Problém nebyl v mé mysli, ale v srdci. Byl jsem plný zloby kvůli tomu, jak vypadám. Byl jsem rozzlobený na rodiče a dopálený na svět. Když se hněv ponechá sám sobě, změní se nakonec v nenávist. Brzy jsem nenáviděl sám sebe a všechny ostatní okolo.

Po měsíci v léčebně jsem byl poslán do St. Anthony's, v té době nejtěžšího vězení pro mladistvé ve státě Idaho. Strávil jsem tam 6 měsíců a 3 týdny a poté jsem byl propuštěn do otcovy péče a byla mi uložena přísná podmínka.

Stačila tato výstraha, abyste se již příště vyhnul potížím se zákonem?

Naopak. Když mi skončila podmínka, koupil jsem si vlastní auto a začal jsem se poflakovat po klubech a prodávat drogy, abych naplnil potřebu přijetí a touhu být milován.

Po mnoha barových rvačkách, automobilových a motocyklových nehodách a potyčkách se zákonem jsem se stal drogovým dealerem na plný úvazek a uživatelem mnoha typů drog. Netrvalo dlouho a utekl jsem před zákonem do Kalifornie, kde také žili mí prarodiče. I když jsem si našel dobrou práci na pile, pokračoval jsem ve svém destruktivním životním stylu. Začal jsem užívat tvrdé drogy, jako je pervitin (stimulační metamfetamin), abych zvýšil svou pracovní produktivitu. Fungovalo to, byl jsem povýšen na větší řezací linku s vyšším platem. Netrvalo dlouho a má drogová závislost se zhoršila natolik, že jsem o práci přišel. Načapali mě, jak v parku prodávám trávu. Místo abych se dostavil k soudu, naskočil jsem do autobusu mířícího zpátky do Idahu.

Pokračování příště

V příštím čísle se dozvíte o Jamesově další cestě do vězení i o jeho vysvobození.

God's endless love

by Billy Graham

But to all who received him, he gave the right to become children of God.

—John 1:12 (TLB)

Who can describe or measure the love of God? God is love. But the fact that God is love does not mean that everything is sweet, beautiful, and happy, and that God's love could not possibly allow punishment for sin. God's holiness demands that all sin be punished, but God's love provided a plan of redemption and salvation for sinful man. God's love provided the cross of Jesus Christ by which man can have forgiveness and cleansing. It was the love of God that sent Jesus Christ to the cross.

No matter what sin you have committed, no matter how black, dirty, shameful, or terrible it may be, God loves you. Yet this love of God that is immeasurable, unmistakable, and unending, this love of God that reaches to wherever a man is, can be entirely rejected. God will not force Himself upon anyone against his will. It is your part to believe. It is your part to receive. Nobody else can do it for you.

Prayer for the day

Your love overwhelms me, Father. In spite of my sin, Jesus' death on the cross can cleanse me from all the past. Humbly I accept this gift, Lord.

Source: <http://billygraham.org/devotions/>
Published with permission of Billy Graham Evangelistic Association

Boží nekončící láska

zamyšlení Billyho Grahama

Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi.
- Jan 1,12 (CSP)

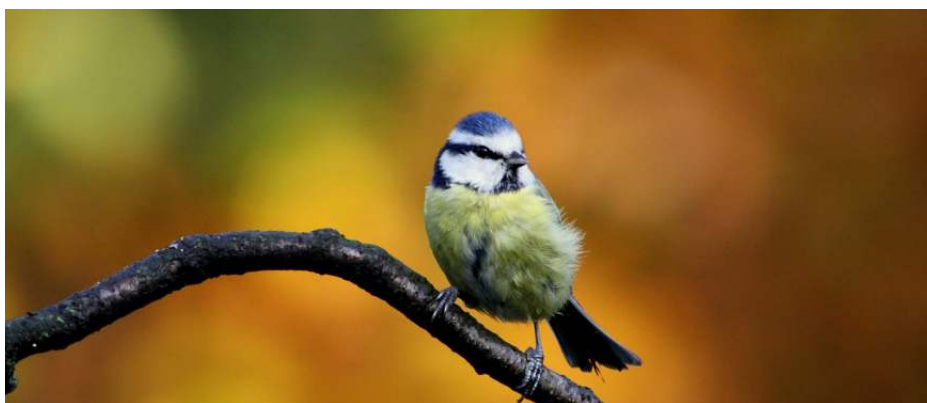
Kdo může popsat nebo změřit Boží lásku? Bůh je láska. Ale tato skutečnost, že Bůh je láska, neznamená, že je vše sladké, krásné a radostné a Boží láska by snad nemohla připustit trest za hřích. Boží svatost vyžaduje, aby veškerý hřích byl potrestán, ale Boží láska poskytuje hříšnému člověku plán vykoupení a spásy. Boží láska poskytla kříž Ježíše Krista, skrze který člověk může dojít odpuštění a očistění. Byla to právě Boží láska, která poslala Ježíše na kříž.

Je jedno, jakého hříchu ses dopustil, nezáleží na tom, jak černý, špinavý, hanebný nebo strašný hřích může být, Bůh tě miluje. A přesto tato Boží láska, která je nezměrná, bezchybná a nekončící a která dosahuje všude tam, kde se nalézá člověk, může být zcela odmítnuta. Bůh se nebude vnučovat nikomu proti jeho vůli. Je to tvoje zodpovědnost ji přijmout. Nikdo jiný to nemůže udělat místo tebe.

Modlitba pro dnešní den

Tvoje láska mě přesahuje, Otče. I přes mé hříchy mě Ježíšova smrt na kříži může očistit od veškeré minulosti. Pane, pokorně přijímám tento dar.

Zdroj: <http://billygraham.org/devotions/>
Publikováno se svolením Billy Graham Evangelistic Association
Překlad: Roman a Rut Vretonko

Za kým půjdu?

Hana Pinknerová

Uvažovala jsem, komu bych si mohla ve svém trápení s manželem vylít srdce. Byla jsem tak plná svých rozbouřených citů, že se mi zdálo, že prasknu, pokud to nebudu moci někomu říct. Možná Dádě, ona se mi svěřuje vždycky. Bezpočtukrát jsme probíraly situaci jejího manželství a potíže s výchovou dětí. Určitě by mě vyslechla. Jenže Dáda by byla ke mně tak loajální, že by mi to bylo k ničemu. Asi by házela blátem po mužích obecně, toho mého nevyjímajíc. Vynášela by přehnané soudy a nabádala mne ke vzpouře. To je to poslední, co bych potřebovala. Dádě nic neřeknu.

Co třeba mamince? Neměla bych zavolat mamince? No to už vůbec ne. Je celkem pravděpodobné, že by se radovala, že na její slova přece jen došlo. Týden před svatbou mi totiž trpce vmetla, že se stejně do roka rozvedeme. Nikdy nesouhlasila s mužem, kterého jsem si vybrala, a neváhala to při každé příležitosti dát najevo nám oběma dohromady i každému zvlášť. A já nejsem přesvědčená, že jsem u konce našeho manželství. Ani náhodou. Budu bojovat. Ale nejdřív se potřebuju svěřit, vypovídat a nechat se politovat.

A tak jsem se vydala na dlouhou večerní procházku do parku kolem hradu Špilberk, abych to mohla všechno říct a asi se i vybrečet Bohu, který vždycky a všude slyší. Zatím vždycky mi pomohl. Vždycky mi odpověděl. I když to bylo samozřejmě skoro pokaždé jinak, než

jsem čekala, a taky ne hned. Často jsem musela jeho stanovisko luštit. Potřebovala jsem dýchat zhluboka a získat odstup od sebe samé, protože jsem byla tak upnutá na své řešení, na svůj výklad sebe a světa, že jsem nic jiného ani slyšet nedokázala. Někdy mě musel nechat, abych se nejdřív pěkně sama potrápila a vyměkla. Není neobvyklé, že mi to chvíli trvá, než pustím svoji kostičku, kterou jako malý mopslík zarputile svírám. Často si pak připadám hloupě, když zjistím, že zatímco upřeně zírám na pevně zavřené dveře, vůbec si nevšímám těch dokořán otevřených, které mne zvou ke vstupu hned vedle.

Bylo to tak správně, protože jsem neměla dojem, že by mne ten tichý vnitřní hlas, jímž ke mně Bůh hovoří, podněcoval ke vzpouře, i když se mne zastal. Laskavě mne utěšoval pokojnými výhledy do kraje a rozveseloval vtipnými výjevy ze života sýkorek. Ani se mi nezdálo, že by mi vyčítal, koho jsem si to vzala, že on mi doporučoval toho vnuka známé paní řeznice, co šel studovat práva. Myslím, že jsem porozuměla Boží odpovědi na své zoufalé volání jako výzvě vpřed. Něco jako apel, abych zanechala starých způsobů a nebála se růst. Abych hledala nový životní rytmus, protože můj život se posunuje do nové etapy. Zahřálo mne vědomí, že v mateřské roli mám splněno a snad s pochvalou. Ne že bych pro dcery už nebyla důležitá nebo je ještě nemohla povzbuzovat, ale už je to na nich. Jsou

dospělé. Jak tak na ty své holčičky koukám, neodvedla jsem vůbec špatnou práci. Vyrostly z nich báječné mladé ženy. Teď tedy nastává čas, kdy bych se měla zase víc věnovat sobě. Nikdy mě nenapadlo, že mezi maminkou a babičkou je ještě nějaký časový prostor! Jak se to žije? Tenhle úhel pohledu mne opravdu zaujal. Najednou mi nepřišlo těžké pokusit se žít nějak jinak. Třeba bych nemusela spěchat po práci hned domů, abych se starala o domácnost. Třeba bych mohla pustit z rukou otěže hospodyňky, protože už není zapotřebí, abych je tak pevně svírala. Třeba bych se mohla pustit do nových věcí. Ať už těch, které jsem si celá léta odpírala, protože na ně nebyl čas, energie ani peníze, nebo nějakých nových, jaké mi dosud ani na mysl nepřišly. Možná že bych mohla přitom i něco zhubnout. Podnikat cokoli, abych zhubla, by mne opravdu nebavilo. Všechno se ve mně vzpíralo při tom pomýšlení. Ale něco podnikat a přitom zhubnout, to mi nevadilo. Co to tedy bude?

S velkou úlevou jsem si uvědomila, že Bůh naprosto obrátil úhel mého pohledu. Sundal mi černé brýle, kvůli nimž jsem viděla svůj život v tragických barvách. Poskytl mi možnost najít nové životní perspektivy, nové vrcholy ke zdolávání, nové cesty či nové dveře zajímavých příležitostí. Zaplavila mne vděčnost. Copak jsem nevěděla, že je dobrý?

Z knihy *Středověk mého života*, KNA
2015

Kam v létě za hudbou?

Lucie Zavřelová

Prinášíme vám několik tipů, kam se vydat v létě za hudbou.

Datum: 16. 7. - 21. 7. 2016

Kde: Dlouhý u Žďírce nad Doubravou

Web: <http://www.kristfest.cz>

NG fest – festival Nové generace, který je pro všechny generace. Hlavním cílem festivalu je předávání poselství o Ježíši Kristu a přiblížení živého vztahu s Ježíšem.

Na návštěvníky čeká pět moravských i slovenských kapel. Dále se představí několik tanečních čísel a těšit se můžete i na krátká svědectví zajímavých hostů.

Datum: 30. 7. 2016

Kde: Javorník nad Veličkou

Web: <http://www.ngfest.cz>

NG fest – festival Nové generace, který je pro všechny generace. Hlavním cílem festivalu je předávání poselství o Ježíši Kristu a přiblížení živého vztahu s Ježíšem.

Na návštěvníky čeká pět moravských i slovenských kapel. Dále se představí několik tanečních čísel a těšit se můžete i na krátká svědectví zajímavých hostů.

Datum: 18. 8. - 20. 8. 2016

Kde: Vsetín

Web: <http://festivalunited.cz/>

UNITED je **multižánrový křesťanský festival** určený mladým věřícím a jejich nevěřícím kamarádům a také každému, kdo touží růst v poznání Pána Boha, společně jej chválit a sdílet svou víru v Ježíše Krista se svými přáteli. **Záměrem festivalu je 3P.** Kristem propojení - ve víře i v životě, proměnění - dotekem živého Boha, a povolání - ke službě druhým a k předávání své víry.

Program festivalu probíhá v centru Vsetína na pěti pódii a tvoří jej společné ranní a večerní bohoslužby, koncerty zahraničních i domácích kapel, semináře, workshopy, divadla, sporty a filmy. Během celého setkání mohou účastníci využít modlitební místnost nebo službu duchovního poradenství. Na festivalu slouží lidé téměř ze všech církví v naší zemi.

Přejeme si, aby byl UNITED více než festivalem – aby byl setkáním s lidmi a s živým Bohem, aby účastníci prožili duchovní obnovení a vraceli se domů a do svých společenství s touhou žít svou víru aktivně a zodpovědně.

Datum: 23. 9. – 25. 9. 2016

Kde: Zlín

Web: <http://www.festivalpodvezi.cz>

Festival pod věží je přehlídkou hudebních skupin z České a Slovenské republiky hrajících vlastní tvorbu a opírajících se o hodnoty křesťanství.

Jedním z jeho cílů je oživit kulturní dění na největším zlínském sídlišti, jelikož Festival pod věží je stále jedinou pravidelnou veřejnou kulturní akcí na pětadvacetitisícovém sídlišti!

<http://www.aliancefestivalu.cz>

Dougal Robertson – Přežili jsme v Pacifiku

Pavel Rosecký

Když se Dougal Robertson po dvanácti letech strávených na moři pustil s nadšením do rolnického života, sotva věděl, co ho čeká.

Naděje a představy se postupně hroutily, drceny nemilosrdnými koly ekonomiky.

Brzy si také uvědomil, že duševní obzor jeho tří dětí je značně omezený a těžko se v podmínkách farmy bude dále rozvíjet. Snadno proto podlehl bláznivému romantickému nápadu, který vznikl na jednom z mála společných rodinných večerů. Vydat se na cestu kolem světa! Protože hlava rodiny je bývalý námořník (s kvalifikací kapitána dálkové plavby), tak samozřejmě na lodi!

Rozhodování napomohla i krize, která v posledních letech zredukovala počet výrobců mléka na polovinu.

Do dvou let byla mléčná farma prodaná a zakoupená loď Lucette se začala rychle připravovat k vyplutí. Po osmnácti měsících plavby však tento netradiční rodinný výlet málem skončil tragedií. Lucette napadly dravé kosatky a poslaly ji během krátké chvíle ke dnu.

Počáteční překvapivě dobrá pohoda panovala mezi trosečníky zachráněnými na gumovém člunu jen do chvíle, kdy je po týdnu plavby na nouzovém plavidle jen těsně minula velká loď, aniž by si jich všimla. Především ztráta nečekané naděje, ale i stísněné podmínky, nedostatek pitné vody a v neposlední řadě pohled na neustále řídnoucí pletivo vzduchových komor záchranného člunu, byly pro rodinu Robertsonových velkou zatěžkávací zkouškou.

Kniha je napsána dle lodního deníku, takže nepostrádá autenticitu. Je přesto

plná humoru a porozumění pro slabosti nejbližších. Autor si dokázal udržet velkou dávku nadhledu nad potížemi, které by druhé zlomily, a četba této knihy, i když se jedná místy o drsné drama, tak na duši spíše pohladí. Zvláště mě zaujala postava manželky a maminky Lyn. Jako zdravotní rehabilitační sestra dokázala s minimem materiálu, ale s velkou vnitřní silou, každý den čerpanou na modlitbách, udržet ostatní v relativně dobré duševní a fyzické

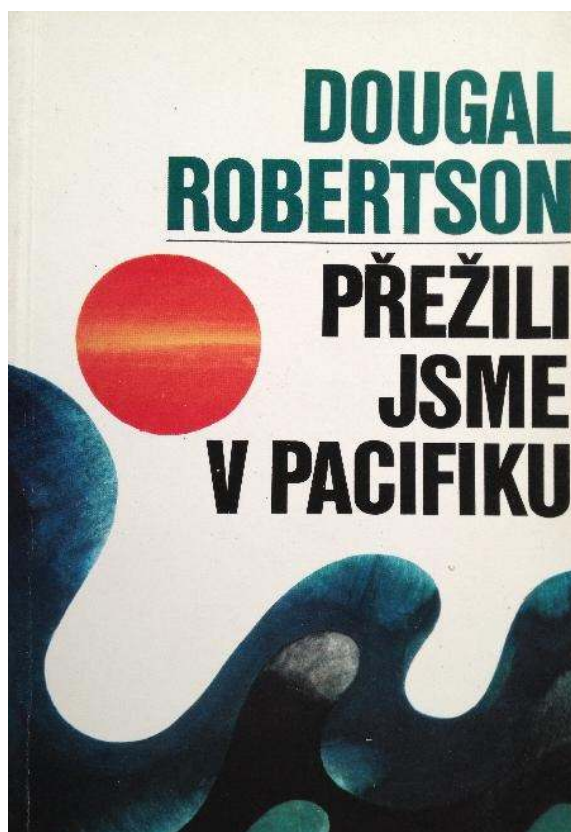
lodi, která je zachránila, těžce na něj dolehla skutečnost, že mu za války Japonci rozstříleli loď a mnoho kamarádů viděl jejich vinou umírat. Pro autora byl závěr anabáze tak zvláště užitečný a jak příznává, nikdy by nedokázal Japoncům odpustit, kdyby neprožil takové martýrium. Ani prožité útrapy ho ale neodradily od další služby na moři, na kterém zůstal až do smrti.

Přežili jsme v Pacifiku je dílem literárního mistra. Dramatičnost, se kterou je dílo napsáno, dokáže čtenáře udržet v napětí přesto, že od začátku je jasné, jak vše dopadne.

Knihu v běžné prodejní síti knihkupců už asi neseženete, neboť vyšla u nás naposledy v r. 1993 v nakladatelství Dekon. V mé knihovně se nachází první vydání z roku 1978, které vydalo nakladatelství Panorama. Rozsah je čtenářsky velmi přívětivý. Sto osmdesát tři strany zvládne bez problémů každý. Potřebujete-li formát vhodný na dovolenou, volte vydání z r. 1993. Má sice o padesát stránek víc, ale rozměr 21x14 se vejde všude a vazba je navíc i omyvatelná.

V knihovnách se ještě nějaký exemplář najít dá. Sehnat se dá také přes internet, kde jedno či druhé vydání nabízí několik internetových antikvariátů v cenách okolo 40 Kč.

Doporučuji přečíst s dodatky, ve kterých je například Robertsonovo zásadní stanovisko k možnému kanibalismu v případě extrémních podmínek. Dále zde najdete mnoho užitečných úvah o efektivitě různých úsporných opatření i velké množství dalších zajímavých postřehů, které se o prázdninách mohou hodit.

kondici. Její pozice jediného věřícího člena posádky je z mého hlediska zajímavá. Čtenáři se díky tomu dostává možnost vidět řešení některých krizových momentů ze dvou rozdílných úhlů pohledu.

Když se Dougal ocitl na palubě japonské

O loutkách a lidech

Marie Macková

Bylo – nebylo. Vlastně bylo, a dokonce ještě je, protože to, co je v pohádce, je napořád.

V daleké zemi za Růžovým kopcem žila princezna Zdobilka Tvrdohlavá. Potrpěla si na parádu. Neustále se otáčela před zrcadlem v nových šatech. Řídila si nové závoje, pláště, boty a rukavice. Dokonce i korunky musela mít pořád nové. Že to něco stálo, to si jistě dovedete představit. Královský tatínek byl den ode dne ustaranější a ustaranější. Zato královna se v dcerunce jen viděla. Nakupovala nejlepší a nejdražší látky, pročítala módní časopisy, a to především časopisy z jiných království. Proháněla švadleny, které by ze zámku nejraději utekly.

„Zdobilka – zlobilka,“ šuškal si pro útěchu, když celé noci seděla nad šitím.

Dříve bývalo v království docela dobře, ale

od té doby, co Zdobilka vyrostla, staral se král jen o samé marnivé věci a docela zapomněl kralovat. Lidem se dařilo čím dál hůř. Aby toho neštěstí bylo opravdu dost, usadil se ve sluji pod Růžovým kopcem drak a začal lidem žrát úrodu a dobytek. V zemi bylo hůř a hůř. Když už bylo nejhůř, vydali se tři nejodvážnější muži ke králi. Bývali by se k němu ani nedostali, protože královna tušila něco nedobrého. Radila manželovi, aby je do zámku vůbec nepouštěl. Jenomže král měl zrovna v tu chvíli plné zuby toho ženského poroučení. „Ať jdou dál!“ rozkázal.

Poslové se tedy šťastně ocitli před králem. Jedním dechem vypověděli o trápení s drakem.

Král byl mrzutý: „A proč si draka nezabije-
te sami?“

„Odpust', pane,“ odpověděl nejstarší muž, „ale podle všech pravidel je zabíjení draka věcí princů, rytířů...“

„A hloupých Honzů,“ nenechal král posla domluvit.

„Odpust', pane, musíš nejprve vypsát odměnu tomu, kdo draka zabije,“ řekl druhý venkovan.

„Odměnu, odměnu!“ král byl obzvlášť rozmrzelý. „Vždyť já nemám z čeho vypsát odměnu. Ta moje holka všechno proparádí,“ zabručel král a hned vzápětí ho mrzelo, že si to před těmi lidmi nenechal pro sebe.

„Vyhlas jako odměnu princeznu za manželku,“ poradil třetí muž.

„No, to už se vůbec nikdo nepřihlásí,“ pomyslel si král a drbal se poněkud nekrálovsky za uchem. Pak mu zasvítily

oči: „Ale co kdyby? To by byly dvě mouchy jednou ranou!“ Vylovil z váčku zlatáčka – chudáčka, dal ho posluš, poděkoval jim za rady a ještě ten den dal vyhlásit po celé zemi i v sousedních královstvích, že dá princeznu Zdobilku Tvrdohlavou za ženu tomu, kdo zabije draka pod Růžovým kopcem.

Zpráva se dostala až do země za Modrou horou, kde sídlil princ Elitan I. Vybíráv. Potrpěl si na vybrané chování, vybranou společnost, vybraná jídla a měl vybraný vkus. Aby tohle všechno mohl mít, musel vybírat veliké daně.

Když se dozvěděl o drakovi za Růžovým kopcem, usoudil, že je čas dokázat svou udatnost v boji a že i na ženění by mohl pomýšlet. Rozkázal přichystat koně a sám si šel vybrat zbroj. Měl brnění bronzové, stříbrné a zlaté. Plášť purpurový, modrý, zelený a fialový, k tomu tucet různých chocholů.

„Vždyť já nemám co na sebe!“ myslel si princ, a protože byl v té chvíli sám, nemusel se chovat vybraně. Začal vyhazovat pláště jeden po druhém, běhal sem a tam, rozhazoval jednotlivé díly brnění a byl nešťastný, neboť taková bitva s drakem a námluvy k tomu, to je přece životní událost. Nemůže přece jet jen tak! Když se uklidnil, zjistil, že si ze své krásné výbavy vyrobil nepřehlednou hromadu haraburdí. Vtom mu bleskl hlavou nápad. Vzal si od každého brnění kousek, z roztrhaných plášťů nařídil sešít jeden nový, všebarevný. Vybral tři otřepané chocholy a spokojeně se vydal na cestu.

Na nádvoří se střetl s otcem. Král už v životě leccos viděl a zažil. Ale tohle?

„Co to má znamenat?“ optal se syna a poklepal prsty na jeho podivnou výzbroj.

„Jedu zabít draka a namluvit si princeznu do království za Růžovým kopcem,“ odpověděl sebevědomě syn.

„Aha,“ vydralo se z královských úst. Ačkoliv to znělo spíš jako povzdech, princ si to raději vysvětlil jako přitakání. Pobídl koně a zmizel za branami.

Netrvalo dlouho a princezna Zdobilka uviděla přijíždět do zámku podivného jezdce. „Konečně,“ pomyslela si. Seběhla na nádvoří, schovala se ve výklenku a zálibně si prohlížela rytíře v neobvyklém ustrojení. Než princ vyřídil všechny náležitosti se strážemi, než se dostal ke králi, než pozdravil královnu, stačila

princezna převrátit svoji komnatu naruby. Vyházela všechny šaty. Od každých si oblékla kousek, aby nádhrou stačila neznámému rytíři a náhodou nezůstala s módou pozadu. Dala si připravit kočár, že prý se pojede na souboj s drakem podívat. Marné bylo všechno rozmlouvání – když Tvrdohlavá, tak tvrdohlavá.

Ještě toho dne dorazili k dračí sluji. Kočár se zvědavou princeznou zůstal stát

ku, rychle je strčil do krosny a chtěl jít dál.

„Co s nimi budeš dělat?“ volal za nimi udivený kočí.

„Udělám si loutkové divadlo,“ smál se kramář.

Co řekl, to udělal. Ještě mnoho postaviček nasbíral cestou od města k městu. Ale ne každá byla titěrná, aby se vešla do krosny a nechala se vodit po jevišti. Kramář se

opodál. Princ, potěšený Zdobilčiným pohledem, vyrazil kupředu. Drak ucítil, že se něco děje, vystrčil hlavu z jeskyně. Jakmile uviděl prince v brnění ze tří různých kusů, v podivném plášti a s vlajícími odrbanými chocholy, začal se smát. Strašlivě smát. Jeho smích se nesl za všechny kopce v okolí. Lidé dávali seno do kupek, protože si mysleli, že bude bouřka. A drak se smál a smál. Princ se lekl, neboť o něčem takovém v životě neslyšel. Přepadl ho strach, a tak se bál a bál. Drak ze smíchu, princ ze strachu, začali se zmenšovat a byli čím dál menší a menší. Princezna, když viděla, že se jí ženich ztrácí před očima, vyběhla z kočáru ven, aby nezůstala pozadu, a začala se zmenšovat, až ji ve vysoké trávě nebylo skoro ani vidět.

Šel tamtudy zrovna potulný kramář. Uviděl maličkého draka, podstrojené princátko a namaškaráđenou princeznič-

musel dobře dívat, pozorovat, jak lidé žijí, a potom udělal loutky, které by se jim podobaly. Čím krásnější a lepší byl člověk, tím těžší to bylo. Jednoho dne mohl konečně vyměnit krám za loutkové divadlo a hrát lidem příběhy, o kterých se jim ani nezdálo, a přece jim připadaly tolik skutečné.

Když se král za Modrou horou dozvěděl podivnou novinu, ani nebyl překvapený. „Asi jsem synovi předal vládu poněkud předčasně,“ řekl si a k velké radosti národa usedl zpět na trůn.

Když se na zámku v království za Růžovým kopcem dozvěděli podivnou novinu, královna plakala a naříkala, až byla takhle maličká. Král poručil kočímu, aby ji odvezl za dcerou, tedy tam, kam patří. Král se znovu ujal vlády. V zemi bylo zase dobře, jako v každé zemi, kde jsou všichni na svých místech a kde se lidé dovedou smát.

Zvířata u nás doma II

Milan Kubic

Po obecném úvodu v minulém čísle se tentokrát zaměříme na nejhojněji zastoupené zvíře v českých domácnostech.

Mezi nejčastější a nejoblíbenější lidské společníky patří pes. Pes je úžasné zvíře, dokáže být věrný a zábavný kamarád.

Před pořízením pejska bychom si ale měli promyslet následující skutečnosti.

Pes má své potřeby. Kromě toho, že ho můžeme drbat za ušima, krmit a napájet, pes potřebuje i dostatek pohybu a venčení. Pokud žijeme v bytě, je nutné si uvědomit, že pes musí minimálně třikrát denně ven. Ráno, odpoledne a večer. Přičemž alespoň jedna procházka by měla být delší, třeba hodinová. Zvláště psi – samci potřebují značkovat svůj revír, a proto si zásoby moči nevypotřebují najednou, ale šetří je na značky. Myslet si, že psa vypustím na pár minut před dům, on si všechno rychle odbude a jde domů, je nesmysl. Vidím občas takto venčit feny, ale i zdravá fena se potřebuje proběhnout.

Upřímně řečeno nechápu, proč si někteří lidé psa pořizují, když dopředu vědí, že na něj nebudou mít čas. Že mají například časově náročné zaměstnání, nebo jsou líní na krok, nebo jsou na to sami a je to pro ně časově nevládnutelné.

Kdysi jsem slýchal, že pes patří na zahradu a v paneláku trpí. Nejsem toho názoru. Vždy záleží na tom, jakého má „páníčka“. Když ho dostatečně venčí, je psovi jedno, jestli zbytek dne prospí na gauči v bytě nebo na zahradě. Velká výhoda zahrady je samozřejmě ta, že člověk nemusí běžet z práce honem

domů, aby se pes doma nepočural. On totiž, světe div se, také nevydrží dvanáct až patnáct hodin s plným měchýřem. Kdysi se mě jedna kamarádka ptala, čím to může být, že se jim jezevčík začal doma v noci počurávat. Myslela, že chudák onemocněl. A v kolik že s ním jde večer naposledy ven? Tak maximálně v osm. A ráno? Taky v osm. Uznala, že by to taky nevydržela. Začali chodit večer až v deset a bylo po nemoci.

Někteří lidé se domnívají, že psovi stačí zahrada a že nic víc nepotřebuje. Ale kdo z nás by chtěl prožít život na pár metrech čtverečních? Vždy jsem na svém psovi pozoroval, jak „ožil“, když jsme vyšli někam, kde to nezná, jak začal radostí vyvádět, když doma jen viděl, že si balím batoh na cesty.

Pes je úasný v tom, že ho můžeme brát téměř všude s sebou. Pokud se umí chovat. A my také. Pokud to chceme mít oba jednodušší, je potřeba pejska něčemu naučit. Není to nic, co by ho ponižovalo. Ve smečce také musí dodržovat pravidla, která udává její vůdce.

Dnes snad už není nikdo tak hloupý, aby se domníval, že psa vychováváme řevem a bitím. O pozitivní motivaci psa při výcviku, hrách atd. je napsáno mnoho knih a některou doporučuji přečíst každému, kdo chce žít se psem. Skoro by to měla být povinnost. Naučit psa vhodnou pozitivní motivací pár povelů přinese oběma utužení vzájemného

vztahu, a jak jsem již psal, usnadní to podstatně život oběma.

Každý, kdo chce žít se psem, by měl také zvážit, jakou rasu a velikost psa si pořídit, s jakou povahou atd. Jsou plemena, o kterých by člověk bez zkušeností s psi výchovou raději ani neměl uvažovat. Pes, i když je domestikován už po tisíciletí, je stále šelma a při nevhodné výchově nebo chování člověka to umí dát najevo. Polidšťování psů rozhodně nevede k tomu, že se ze psa stane neškodný beránek. Mnohdy spíš naopak. Pokousaní a ti, které jejich vlastní pes ani nepustí na gauč, by mohli vyprávět.

Jinými slovy, pokud to má být můj první pes, nepořídím si raději hned teriéra nebo akitu inu, ale zvolím raději mírnější plemeno. Ale to neznamená, že mne bude automaticky poslouchat. Jedna moje známá mi říkala: „Ten váš pes, ten je tak poslušný, ten náš blbec neumí nic, vůbec neposlechne.“ Ale že toho chudáka v životě nic nenaučili, je jen zavřený na dvoře, a že já strávil desítky hodin výcvikem, to nějak nechápe. Je to stejné, jako bych na ni mluvil čínsky a divil se, že mi nerozumí.

Zkrátka a dobře, pes je jedním z nejúžasnějších zvířat, která žijí s člověkem. Potřebuje lásku, pozornost a výchovu hrou. Odměňuje se nám za to neutuchající náklonností a oddaností, legrací a radostnou náplní volného času.

Bezpečnost v autě by měla být vždy na prvním místě

Alena Šelongová

Jsme ženy, auta máme plná nepřipoutaných věcí – od kabelek přes deštníky, tašky s nákupem, lahve s vodou, až po mobilní telefony. Dokonce někteří, kteří svačí za jízdy (pokud neřídí auto), tam mají i volně položený otevřený nůž. Každá z těchto věcí však při nárazu několikrát násobí svou hmotnost a je vystřelena kupředu neuvěřitelnou rychlostí. A tak se z těchto volně položených předmětů stávají životu nebezpečné zbraně. Proto se snažíme veškeré předměty pevně připoutat nebo je uskladníme v kufru. Kabelka by neměla ležet volně na klíně tam, kde je airbag, protože při jeho nafouknutí vám poraní tvář. Kabelku můžete například zastrčit pod přední sedadlo.

Rizikovým faktorem při autonehodě může být dokonce i účes. Vysoký drdol, různé jehlice či skřípec ve vlasech nám mohou způsobit mnoho nepříjemností, roztříští se na kousky, které nás zraní, a navíc narušují stabilitu, kterou by nám

Ještě jedna dobrá zpráva. Na dálnici D1 je motoristům k dispozici bezplatná pomoc. Čtyři asistenční vozy zajišťují po celý den a noc bezpečnost na celém úseku dálnice D1 mezi Prahou a Brnem. Jsou připraveny motoristům pomoci v nesnázích a navíc ŘSD zpřístupnilo telefonní linku 800 280 201, aby si jejím prostřednictvím mohli řidiči sami tuto službu přivolat. Úkolem osádek asistenční služby je do dvaceti minut dojet na místo a pomoci řidiči jeho problém vyřešit.

měla poskytnout hlavová opěrka.

Bezpečný způsob jízdy znamená přizpůsobit jízdu svým schopnostem a také znát

pravidla silničního provozu. Dopravní předpisy se mění, ale v knihkupectví si můžete zakoupit jejich aktualizovaná vydání. Autoškoly také pořádají zdokonalovací kurzy jak jízdy, tak předpisů silničního provozu. Rovněž si ověřte, zda je váš řidičský průkaz platný, stejně jako občanské průkazy a pasy mají svou dobu trvání a je zapotřebí jejich data platnosti pohlídat.

Také chci zvláště seniorům připomenout, že zdravotní potíže nepřicházejí skokově, ale plíživě. Mají za následek rychlejší nástup únavy a nervozity. Je důležité mít o svém zdravotním stavu přehled a přizpůsobit mu svůj styl jízdy, například častějšími přestávkami během cesty.

V zákoně jsou zakotvené pravidelné lékařské prohlídky. Naše předpisy stanovují, že pravidelným lékařským prohlídkám se musí podrobit řidič nejdříve šest měsíců před dovršením 65 a 68 let věku a nejpozději v den dovršení tohoto věku. Po dovršení 68 let pak už

musí řidič chodit na pravidelnou lékařskou prohlídku každé dva roky. Od lékaře obdržíte doklad o své zdravotní způsobilosti, který musíte vozit s sebou. Policisté ho po vás při silniční kontrole budou požadovat.

Ještě bych se dnes chtěla krátce vrátit k držení volantu. Volant je nutno držet v poloze tři čtvrtě na tři, a to kvůli airbagu. Jiná poloha je dnes nepřipustná. Při vystřelení airbagu a této poloze rukou na volantu dochází k jejich přirozenému rozevření. V případě jakékoliv jiné polohy rukou na volantu vám airbag vystřelí ruce proti obličeji nebo je zláme, máte-li je prostrčené věncem volantu.

A nakonec něco o bezpečnostních pásích. Připoutejte se vždy i při jízdě na kratší vzdálenost. Správná funkce airbagu

je zaručena jen při součinnosti se zapnutými bezpečnostními pásy! Výšku pasu nastavte tak, aby co nejvíce obepínal vaše tělo, neškrtl a nedřel. Pokud vás škrtí (pás přes krk) nebo dře či je až pod ramenem, pak je to špatně. Zpravidla je to způsobeno nevhodnou pozicí a sklonem opěradla. Účinnost pásu je dána úhlem přepásání těla v sedačce! Na předních sedadlech lze zakotvení pásu snížit na vnitřním sloupku. Taktéž u dětí, které dáváte do dětských sedaček či jen na podsedák, je zapotřebí správně vést pás, aby dítě nedusil, nezraňoval či špatně neobepínal jeho tělíčko.

A teď ještě několik drobností:

- Pokud se chystáte na delší cestu, připravte si trasu a podívejte se, je-li

během cesty nutná dálniční známka.

- Jedete-li do cizího státu, seznamte se s tamními odlišnostmi. V zemích EU jsou podobná základní pravidla silničního provozu, ale v některých bodech se liší. Např. absolutní přednost tramvají, odlišné povolené rychlosti, tažení přívěsů, zákaz jít za volantem, povinnost mít v autě hasicí přístroj apod.

Nezapomínejte: je dobré umět, je dobré vědět, je dobré spoléhat na druhé lidi, ale naše spoléhání má být na Boha. Pozvěte ho tedy, ať vaši cestu absolvuje s vámi. (Ž 139,3)

Přeji mnoho bezpečně ujetých kilometrů na vašich prázdninových cestách.

Použité zdroje: BESIP

Dnes nejen pro zahrádkáře aneb Jak se zbavit škůdců

Luba Šťastná

Když jsem jako každý čtvrtrok oslovila Olinku Koláčkovou, naši specialistku na zahradnictví, s dotazem, o čem že tentokrát napíše, nepochodila jsem. Její vyřízení v zahradnictví jí nedávalo šanci článek napsat.

Chtěli jsme se tentokrát zaměřit na to, co dělat se slimáky na našich zahradách. Zda je nějaká šance se jich zbavit, nebo jim máme pokorně přenechat naše plodiny.

Její odpověď byla dost zajímavá:

Je mnoho přípravků. Prodává se například Ferramol (modré granule) a pak další přípravky, některé se jmenují jen „prostředek proti slimákům“ a nemají vždy jména. Všechny jsou víceméně účinné. Občas je nosím své mamce. Moje mamka ale stejně každý den brzy ráno a večer projde zahradu, posbívá slimáky do kelímku a pak je vysype do kyblíku, kde je posolí. Vznikne cosi velice odpuzivého. To je pak potřeba někam vylít. Ovšem pozor, ne do země, protože sůl zasoluje půdu a to není dobře. Ale ty potvory se samozřejmě dál množí, přilézají z okolních zahrad, takže nekonečná práce.

Tato odpověď mě oslovila. Uvědomila jsem si, že většinou v životě nejsou jednoduchá, snadná a definitivní řešení. V naší instantní době by se nám moc líbilo, kdyby na vše byl jednoduchý recept: 2x posypat a nemám slimáky, sníst 3 tabletky a budu zdravá, vypít zázračně fungující tekutinu a budu štíhlá, pomodlit se a budu...

Chci jednoduchý recept. Pokud možno bez námahy, bez vytrvalosti. Jenže stejně jako zahrada nám nebude vzkvétat bez našeho potu, tak ani v životě zlé věci nezmizí bez toho, abychom je „hubili“ neustále a opakovaně.

Trochu si pospíš, trochu zdřímneš, trochu složíš ruce v klín a poležíš si a tvá chudoba přijde jak pobuda a tvá nouze jako ozbrojenec.

Je zajímavé, že tento text je v Bibli napsaný hned dvakrát (Příslaví 6,10-11a Příslaví 24,33).

Že by to bylo tak důležité?

Přeji vám mnoho síly a vytrvalosti k hubení škůdců ve všech oblastech vašeho života.

Abychom přece jenom uspokojili zahrádkáře, ještě několik rad od Olinky:

- Na internetu se dá koupit biologický prostředek Parazitické hlístice, které se množí uvnitř slimáků a jakoby je zevnitř vyžirají a tím likvidují. Osobní zkušenosti s tím ale nemám.
- Kamarádka zkoušela kachny - indické běžce (další „osvědčený“ prostředek na likvidaci slimáků, že prý ty kachny sežerou všechno, včetně slimáků). Byla jsem zvědavá na výsledky. Žel, dřív než kachny stihly zatočit se slimáky, zatočila liška s kachnami.
- Z přípravků doporučujeme Ferramol. Je výhodný v tom, že není jedovatý pro kočky, psy a ježky, a navíc působí jako hnojivo. Některé z levnějších přípravků mohou způsobit například ježkům, kteří otrávené slimáky sežerou, pomalou a bolestivou smrt.

Za redakci dodávám, že víme o dalším pokusu chovat indické běžce. Jelikož byly zakoupeny nedávno, o výsledku vás budeme informovat v některém z dalších čísel.

Rebarbora

Luba Šťastná

- Rebarbora pochází z Asie a do Evropy se dostala na počátku 19. století.
- Pro svůj vysoký obsah minerálů a vitamínů se řadí mezi léčivé rostliny. Kromě vápníku, hořčíku, manganu, fosforu, sodíku, jódu a železa obsahuje i vitamín A a vitamíny skupiny B. Rebarbora působí blahodárně na naši obranyschopnost, nervovou soustavu a pomáhá třeba i snižovat cholesterol.
- Její kyselost je často přisuzována vysokému obsahu vitamínu C, ale opak je pravdou. Céčka v rebarboře moc nenajdete, za její kyselosti stojí vysoký obsah kyseliny šťavelové. Smrt způsobuje málokdy, protože smrtelná dávka pro člověka je asi 5 kg rebarbory, ale otravy způsobuje častěji, než by se

mohlo zdát. Otrava se projevuje zvracením, bolestí břicha, průjmem a horečkou. Více kyseliny obsahují listy, které se proto nekonzumují. Řapíky jsou bezpečné, pokud se dodrží základní pravidla pro sklizeň a úpravu.

- Množství kyseliny šťavelové v průběhu roku roste. Nejbezpečnější jsou proto

řapíky sklizené na jaře, nejpozději však do svatého Jana (konec června).

- Z řapíků je potřeba odříznout listy, umýt je, spařit horkou vodou a oloupat. Poté jsou připraveny ke kuchyňské úpravě (nebo i k zamrazení).
- Pro zamezení nepříznivých účinků rostlin s obsahem kyseliny šťavelové a oxalátů je nutné současně s jejich požitím podávat mléko a mléčné výrobky, které mají vysoký obsah vápníku.

Zdroj:

<http://1url.cz/nt1Po>

<http://1url.cz/yt1P2>

Recepty s rebarborou

Míla Řepová

Koláč s rebarborou a jahodami

200 g hrubé mouky a 200 g polohrubé mouky, 200 g cukru a 1 kypřicí prášek do pečiva smícháme, polovinu směsi nasypeme do vymazaného pekáče, druhou polovinu použijeme později.

Očištěnou rebarboru a stejný díl čistých jahod pokrájíme na drobnější kousky, promícháme s 200 g třtinového cukru a stejnoměrně pokryjeme sypkou směs v pekáčku. Druhou polovinu směsi nasypeme na ovoce, nvrch nakrájíme na plátky 250 g ztuhlého másla a upečeme.

Knedlíky s rebarborou z kynutého těsta

300 g hrubé mouky, 1 lžíce cukru, 1 lžíce tuku, 10 g droždí, 250 ml mléka, špetka soli, 600 g rebarbory, 200 g cukru krystalu, 200 g tvrdého tvarohu, 100 g rozpuštěného másla, moučkový cukr podle chuti

Nejprve si zaděláme těsto, necháme vykynout, mezi tím nakrájíme čistou rebarboru na malé kousky a prosypeme cukrem. Z vykynutého těsta oddělujeme dílky, do kterých balíme proslazenou rebarboru. Knedlíky necháme ještě chvilku kynout, pak vložíme do vroucí vody a vaříme asi 8-10 minut podle velikosti. Uvařené natrháme vidličkou, podáváme posypané tvarohem s moučkovým cukrem a polité rozpuštěným máslem.

Jarní závin s rebarborou

400 g hladké mouky, 250 g ztuženého tuku Omega, 10-12 lžic studené vody, 2 lžíce octa, 2 žloutky a špetka soli

Ztužený tuk nastrouháme na hrubším struhadle do osolené mouky, dobře protřese a zpracujeme s vodou, octem a žloutky na vláčné těsto. Rozdělíme na tři díly, rozválíme, posypeme piškotovými drobečky. Čistou rebarboru nadrobno nakrájíme, rozdělíme na tři díly, narovnáme na vyválené pláty těsta, posypeme asi 200 g třtinového cukru a vanilkovým pudinkovým práškem (1 sáček pudinku stačí na všechny 3 díly), pokapeme 150 g rozpuštěného másla, zabalíme jako běžný závin a upečeme.

Rebarborový kompot

800 g rebarbory, 400 g cukru, šťáva z poloviny citronu

Čisté oloupané řapíky nakrájíme na špalíčky, prosypeme cukrem, přidáme citronovou šťávu a zvolna povaříme do změknutí. Podáváme dobře vychlazené jako dezert se šlehačkou.

JAK NA TO

Jitka Pavlíková

OVOCNÉ PODLOŽKY Z KORKU *Přivodí prázdninovou náladu na letní stůl*

Budeš potřebovat:

Kulaté korkové prostírání, akrylové barvy, štětec, křidu na nákras

Jak postupovat:

1. Křídou si předkreslíme jednotlivé detaily ovoce - můžeme si zvolit např. meloun, pomeranč, kiwi nebo citrón. Začneme vybarvovat akrylovými barvami, raději neředíme, korek totiž hodně vpíjí a nátěr by byl příliš matný. Žíhání na dílcích pomeranče docílíme vytvořením krátkých červených čárek na žlutém podkladu a následným roztíráním do plochy.
2. Na hotovém výtvaru po zaschnutí u melounu doplníme černá jádérka. Na závěr pro větší trvanlivost důkladně přelakujeme bezbarvým lakem.

ŽABÍ FONTÁNA *Nejen dekorace, ale i napájedlo pro ptactvo*

Budeš potřebovat:

Misky pod květináč o Ø 15 a 26 cm, květináč o Ø 10 cm, polystyrénové vajíčko o Ø 6 cm a výšce 9 cm, 2 dřevěné korálky o Ø 3 cm, zelenou mechovou gumu formátu A4, zelenou, červenou, bílou a černou akrylovou barvu, voděodolný lak, ostrý nůž a nůžky

Jak postupovat:

1. Polystyrénové vajíčko rozpůlíme nožem na dvě stejné půlky. Jednotlivé květináče a vajíčko pomalujeme zelenou barvou. Okraj květináče natřeme červeně. Dřevěné korálky natřeme na bílo a černou barvou vyznačíme oční panenky.
2. Z mechové gumy vystříháme podle předkreslené předlohy žabí nohy a jednotlivé části tavnou pistolí přilepíme na dno květináče. Po stranách květináče přilepíme půlky vajíčka, přilepíme žabí hlavu a obrácenou misku a celou figurku přelakujeme.
3. Malou misku přilepíme obráceně jako podstavec do velké misky a žabku na ni přilepíme. Postavíme na vhodné místo do zahrady jako pítko pro ptáky a jiné drobné živočichy.

SOUDEK S VLČÍMI MÁKY *Šikovní schránka na různé drobnosti*

Budeš potřebovat:

Dřevěný soudek od kávy, akrylovou bílou barvu, ubrousek s motivem vlčích máků, ubrouskové lepidlo s bezbarvým lakem, nůžky, štětec

Jak postupovat:

1. Dřevěný soudek natřeme bílou akrylovou barvou. Když je soudek potíštěný černými nápisy, bude třeba nátěr několikrát opakovat.
2. Z ubrousků s vlčími máky vystříháme zvolený motiv a zbavíme jej spodních bílých vrstev ubrousku.
3. Místo na soudku, na které chceme obrázek umístit, natřeme ubrouskovým lepidlem a přitiskneme vystřížený obrázek. Opatrně vyhladíme případné nerovnosti a povrch znovu přetřeme ubrouskovým lepidlem, kterým takto zároveň místo přelakujeme.

Tip na prázdninový výlet

Dana Horáková

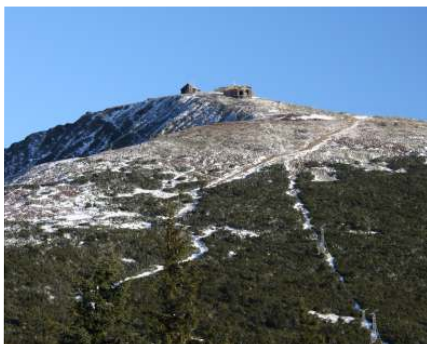
- Výročí 700 let od narození císaře Karla IV. oslavují v mnoha městech. Jedním z nich jsou i Karlovy Vary.
- V rámci oslav vytvořil sochař Tomáš Bosamba na karlovarské Mlýnské kolonádě sochu Karla IV. z písku.
- Socha má téměř čtyři metry a padlo na ni 25 tun písku, který byl dovezen od Českých Budějovic.
- Žel, téměř dokončená socha se těsně před zahájením lázeňské sezóny zřítla a sochař se musel do práce pustit znovu.
- Během sezony vzniknou ve městě ještě další dvě písková díla - Zámecká věž, kterou Karel IV. ve městě založil, a korunovační klenoty.
- Sochy by měly při příznivém počasí vydržet celou sezonu, máte tedy možnost při svých cestách během prázdnin pískové sochy Tomáše Bosamby vidět i vy.

Foto Horák

Oprava

Po uveřejnění článku o cestách na Sněžku v minulém čísle jsme dostali následující dopis:

Milá redakce, prolistovala jsem si poslední číslo Tabity a nedá mi to, abych neupozornila na mylnou informaci v článku Sněžka je fešanda. Konkrétně jde o bod č. 5 a info o parkování ve Svatém Petru zdarma a bez problémů. Ve Špindlu žiju 12 let a zrovna parkování je zde problém poměrně velký. Především tedy v zimní sezóně. Takže je to tak, že ve Svatém Petru rozhodně legálně nezaparkujete nikde. Ani u lanovky. Tam jsou místa pouze pro taxíky a otočení autobusu. Pokud někdo zkusí auto nechat podél silnice, může s jistotou očekávat botičku. Městská policie je v tomto směru obdivuhodně rychlá. Jsou

dvě možnosti pro odstavení vozidla mimo parkoviště hotelů a penzionů, a sice hlavní záchytná parkoviště P1, P2 a P3. V zimě zdarma, po zbytek roku placená. Jako druhá varianta je několik parkovacích míst v centru, která jsou placená celoročně.

Renata Rollerová

Omlouváme se za chybnou informaci. Autorka článku absolvovala tuto cestu na podzim, v období mimo sezónu, kdy s parkováním nebyl problém. Pisatelce děkujeme.

Konference Aglow

22. - 23. dubna 2016 proběhla v Nymburce konference Aglow 2016.

Motto této konference bylo: „ Neboj se, jen věř“.

Nahrávky z konference najdete na: <http://www.aglow.cz/download.html>

Na konferenci Aglow jsme měli stánek, kde jsme prezentovali Tabitu a prodávali drobné dárky.

Pro časopis jsme takto získali 4062,- Kč.

Vzhledem k tomu, že Tabita nemá žádný pravidelný zdroj příjmů, nás tato částka velice potěšila.

The background of the entire page is a close-up photograph of several dandelion seed heads. The seeds are dark and fine, creating a delicate, web-like structure. They are covered with numerous clear, spherical water droplets of varying sizes. The lighting is soft, creating a bokeh effect with out-of-focus light spots in the background, which appears to be a light, hazy sky. The overall color palette is dominated by the dark tones of the seeds and the bright highlights of the water droplets.

Eva Stejskalová

TVOŘIVÁ

Chci o tobě mluvit,
chci o tobě verše psát.
Pro tebe zpívat,
na nástroj hrát.
Chci štětcem plátna dotýkat se,
chci ušít krásný šat.
Duhu chci na talíři vymalovat
barevnou stuhu pak roztancovat.
A vůně poskládat jak obraz z puzzlí,
do vlasů вплétat květy
z písmen slova, ze slov věty
co ozdobíš mašlí.
Při odlivu moře chci do písku psát:
"Ó jak, můj Bože, já tě mám rád."
Život pak zachytit aparátem foto
to vše a ještě víc
vlastně jen proto:
že jsem ti podobná,
žeš' mě tak stvořil,
tu touhu tvořit
jsi do mě vložil.